J.O. DE LA INNSBRUCK
OBIECTIV PRIORITAR PENTRU PERFORMERII NOȘTRI ÎN SPORTURILE DE IARNĂ

Nu mai este pentru nimeni un secret că între două ediții ale Jocurilor Olimpice nu există perioade de odihnă sau de expectativă, chiar dacă condițiile naturale nu permit practicarea propriu-zisă a sporturilor respective. În speță, în sporturile de iarnă, disciplinele ajutătoare ocupă mult timp, ca de altfel și preocuparea pentru întinerirea loturilor, testările, înnoirea materialului și echipamentului etc.

Aceste activități le constatăm și la loturile României care vizează participarea la Jocurile Olimpice de iarnă de la Innsbruck. Boberii, biatloniștii și schiorii alpini se pregătesc de pe acum, cu sîrguință, pentru a-și cuceri dreptul de a lua parte la Olimpiadă sau pentru a lupta cu șanse să ocupe locuri fruntașe în marea întrecere internațională din 1976. Despre aceste preocupări ne ocupăm în rîndurile de mai jos.

EXAMENUL „EUROPENELOR", HOTĂRÎTOR PENTRU BOBERI !

● Maestrul emerit al sportului Ion Panțuru acum antrenor principal al lotului, are ambiția continuării marilor performanțe ale bobului românesc ● Verificare și selecție permanentă pînă la C.E. de la St. Moritz ● În toate sezoanele, muncă fără răgaz ● Debutul pe gheață va avea loc la Oberhof

Se cuvine să începem aceste rînduri cu o precizare care marchează un moment însemnat pentru bobul românesc : retragerea din activitatea competițională a maestrului emerit al sportului **Ion Panțuru**, cuceritorul primei (și singurei) medalii românești la Jocurile Olimpice de iarnă (Grenoble — 1968), vicecampion al lumii (în anul 1969, la Lake Placid), de două ori campion al Europei (în 1967 și în 1971, la Igls), de multe alte ori medaliat cu argint și bronz la campionatele mondiale și la cele continentale. Continuator al marilor performeri care au fost **Alexandru Papană** și **Alexandru Frim** (campioni mondiali în anii 1933 și, respectiv, 1934), **Ion Panțuru** s-a străduit, și a izbutit, să onoreze culorile patriei timp de mai bine de un deceniu, ducînd în toată Europa, pe îndepărtatele meleaguri ale S.U.A., Canadei și Japoniei, faima curajului și iscusinței boberilor români.

Dar, se cuvine să limpezim un lucru : **Ion Panțuru** se retrage din activitatea competițională în calitate de concurent, dar nu și de antrenor, funcție pe care o deține încă din sezonul trecut, cînd încă mai strunea fiselele bobului. Mai mult chiar, el este hotărît să continue firul marilor performanțe ale boberilor români prin cei pe care îi pregătește cu sîrguință și pricepere. Ne-am convins de acest lucru constatînd seriozitatea depusă la antrenamente de componenții lotului olimpic de bob, sub îndrumarea maestrului emerit **Ion Panțuru** și a profesorului de educație fizică **Nicolae Visulescu**, ultimul avînd ca preocupare principală îmbunătățirea pregătirii fizice a boberilor.

Curajos și ferm (nici nu se putea altfel din partea unui temerar al pilotajului pe pista de gheață), **Ion Panțuru** a ținut să specifice : **„Dreptul de a lua parte la Jocurile Olimpice de la Innsbruck va fi obținut, numai printr-o comportare bună la campionatul european din 1975, de la St. Moritz. Avem piloți și împingători talentați, excelent pregătiți fizic, și cred că — în ciuda handicapului creat de numărul nostru mai mic de coborîri decît cel al partenerilor de întrecere, ei vor izbuti să se comporte onorabil. Desigur, cu totul alta va fi situația atunci cînd boberii români vor avea la dispoziție pîrtia modernă de la Sinaia, pe care dorim să o utilizăm cît mai grabnic, dacă nu în întregime, măcar o porțiune din ea".**

În scopul îndeplinirii țelului propus, o primă selecție a viitorilor reprezentanți ai României la marile concursuri internaționale a fost făcută încă în luna martie, cu prilejul competițiilor cu caracter republican desfășurate pe vechea pistă din Sinaia, precum și al unor deplasări peste hotare. Atunci au reușit la examen piloții **Constantin Vulpe, Ștefan Chițu, Dragoș Panaitescu, Mihai Săcui, Eugen Bogdan** și **Valeriu Bunea**, împingătorii **Marian Huzum, Dumitru Pascu, Ion Popa, Mihai Țupea, Gheorghe Crăciunescu, Horia Iliesu** și **Beniamin Zabet**.

„Atacînd" pregătirea propriu-zisă, vom aminti că, după trialul din luna martie, lotul de bob a continuat antrenamentele pe restul pistei din Sinaia (concursurile și creșterea temperaturii făcuseră impracticabilă o bună porțiune a ei). Au urmat un program de refacere, tratament și pregătire la Băile Felix, un nou stagiu în timpul verii (pe litoral), iar mai de curînd — odată cu apropierea sezonului — s-a efectuat un program de pregătire fizică generală și specifică, în cursul căruia au fost folosite (pe lîngă aparatura proprie atleticii grele), vîslitul în bărci universale, motociclismul și exercițiile de împingere a bobului cu roțile. Vor urma, în curînd, normele de control cu participarea sportivilor tuturor secțiilor de bob din țară, pregătirea în secțiile cluburilor și ale asociațiilor (se speră în organizarea campionatului republican și a tradiționalelor „cupe"), din nou trecerea normelor de control și, în sfîrșit, primul contact cu gheața. Acesta va avea loc în luna decembrie, în R. D. Germană, pe pîrtia artificială de la Oberhof, după care lotul se va deplasa în prima stațiune a cărei pistă va fi amenajată în vederea antrenamentelor și concursurilor.

Acțiunile consemnate înseamnă tot atîtea verificări și selecții, încît la campionatul european de seniori, de la St. Moritz, cele mai bune echipaje să capete omogenitate, un oarecare rodaj și — astfel — ele să poată concura cu șanse de a ocupa un loc fruntaș. **„Pîrtia de la St. Moritz"** — ne-a menționat Ion Panțuru — **este dificilă pentru boberii cu experiență mai puțină, deci cu atît mai mult pentru cei ce vor concura pe ea pentru prima dată. Prin această prismă, campionatul european va fi un „moment al adevărului", care ne va arăta ce am făcut bine pînă atunci, unde am greșit și ce vom mai avea de făcut pentru ca la Jocurile Olimpice de la Innsbruck să ne putem împlini aspirațiile".**

Lecție practică : tehnica împingerii bobului. Profesori — Ion Panțuru și Dragoș Panaitescu, „elevi" — ceilalți componenți ai lotului

MEDALIA DE LA MINSK (DOVEDIND POSIBILITĂȚI REALE) A NĂSCUT OBLIGAȚII ȘI AMBIȚII OLIMPICE

● Luptă fără... favoriți, la J.O. ● Românii au deschis porțile consacrării ● Prin metode individualizate, spre omogenitate valorică

Tehnicienii și presa au subliniat, după C.M. de la Minsk, marile schimbări valorice intervenite în ierarhiile biatlonului, într-un termen de numai doi ani de la J.O. de la Sapporo. În primul rînd, multe echipe și-au împrospătat formațiile și, prin aceasta, factorul de incertitudine în desemnarea favoriților a crescut foarte mult. Pe de altă parte, s-a lărgit considerabil aria geografică a țărilor aspirante la titluri și medalii, demonstrînd — prin aceasta — relativa egalizare valorică stabilită la un nivel foarte ridicat pentru mulți biatloniști ai lumii. Simpla parcurgere a listelor primilor trei clasați în competițiile iernii 1973–1974, foarte bogate în nume noi, alături de consacrații anilor precedenți, ne furnizează suficiente date pentru prima concluzie a articolului : **lupta pentru medalii la viitoarele J.O. va fi mult mai grea și mult mai deschisă decît ne-au obișnuit clasamentele, oarecum tradiționale, ale ultimilor 10 ani.** Campionii din țările nordice, împreună cu cei din

Gh. Gîrniță, vicecampion al lumii, aspiră la o medalie olimpică
Foto : S. BAKCSY

U.R.S.S. și R.D.G., tradiționali candidați la medalii olimpice, vor trebui să facă față „noului val" de pretendenți, printre care cu plăcere constatăm și prezența prestigioasă a unui eșalon românesc în frunte cu **Gheorghe Gîrniță**, vicecampionul lumii de la Minsk 1974, secondat cu reală autoritate de **Victor Fontana, Gheorghe Voicu, Nicolae Veștea, Nicolae Cristoloveanu** și alții. Locurile de frunte obținute de aceștia în concursurile internaționale de la Suhl (R.D. Germană), Harakov (Cehoslovacia), Poiana Brașov și, mai ales, comportarea strălucită a lui **Gîrniță** și meritorie a celorlalți în probele individuale ale campionatului mondial, în prezența celor mai puternici adversari ai momentului, ne conduc în mod inevitabil la a doua concluzie : **biatlonul românesc a dovedit, în anul 1974, că se poate impune la cotele cele mai ridicate ale valorii, că sînt posibile medaliile olimpice și mondiale, lucru de care, cu numai doi ani** înainte, se îndoiau pînă la patru cincimi dintre cunoscători.

Dacă acceptăm această opinie (destul de realistă), atunci se impune evident o analiză mai amănunțită, individuală, a componenților lotului, o comparație cu concluzii între evoluția colectivă a ștafetei și cea din probele individuale și o privire de perspectivă asupra planului de pregătire și a posibilităților olimpice.

Pornind de la medalia de argint a lui **Gîrniță**, de la locul patru obținut tot de el și de la locul 12 al lui **Voicu**, ambele în proba de 10 km, deci de la dovada certă a unor posibilități autentice, ajungem la concluzia că, în afara celor doi amintiți mai sus, ceilalți biatloniști, deși cu mari resurse fizice și morale și apropiați ca valoare, la Minsk nu au dat măsura reală a capacităților lor **(Fontana, Veștea, Cristoloveanu)**, din motive obiective, dar și subiective. Necesitatea atingerii formei maxime de către toți componenții echipei, în timpul competiției majore a sezonului, este o necesitate reieșită din experiența iernii trecute, subliniată și de comportarea, deși meritorie, dar sub posibilitățile reale ale echipei de ștafetă. Aspectul este de reținut în special pentru individualizarea pronunțată a pregătirii în funcție de calități și deficiențe, sarcină de care antrenorii lotului, **Constantin Tiron** și **Marcel Stuparu**, au ținut seamă în abordarea noului sezon. Dacă acest lucru este relativ ușor de realizat într-o pregătire comună, implicațiile sînt mult mai profunde cînd e vorba de discrepanța (reală) de pregătire dintre lot și cluburi, dintre seniori și juniori. Sarcina de cinste de reprezentare a biatlonului pe plan internațional nu este individuală (revenind unuia sau altuia dintre schiorii de talent), nu este nici măcar o sarcină a lotului național, ci una generală a schiului românesc, închegînd în sfera noțiunii cluburile și asociațiile, școlile sportive, pe specialiști, profesori și antrenori. Înțelegem, prin aceasta, concordanța între interesele reprezentativei și procesul necesar de creștere valorică generală, pe baza unei pregătiri din ce în ce mai exigente și responsabile.

Edițiile ultime ale C.M. și J.O. au marcat o creștere remarcabilă spre tehnicizarea extremă a disciplinei sub aspectul înzestrării cu material și muniție de prima calitate, aceeași verificată în antrenamente și competițiile de testare. Existența unui handicap sub acest raport, nu este de conceput în perspectiva medaliilor olimpice și nici de dorit pentru starea psihică a schiorilor.

Dacă considerăm, retrospectiv, drumul ascendent al rezultatelor biatloniștilor din actualul interval olimpic, marcat de medalia de argint individuală și de locul V pe națiuni într-un clasament — neoficial — al campionatelor mondiale de la Minsk, și dacă luăm în considerație omogenizările valorice intervenite în sînul reprezentativei noastre, ca și ameliorările metodice din pregătire, putem afirma că **biatlonul românesc poate continua creșterea sa de valoare** — pe plan individual și colectiv, dar cu condiția unei mobilizări generale ale tuturor forțelor care pot influența pozitiv această ramură sportivă. Într-adevăr, **biatlonul poate urca pe podiumul olimpic de la Innsbruck !** Să nu uităm, însă, că dacă această realizare nu este imposibilă, în orice caz e greu de obținut. Greu pentru că vor fi de înfruntat două valuri : zidul de rezistență al campionilor tradiționali și valul de entuziasm al aspiranților fără veleități recunoscute. Ambele redutabile, dar posibil de învins.

ȘI FRUNTAȘII SCHIULUI ALPIN POT ASPIRA LA PERFORMANȚE SUPERIOARE

● Mostre de performanță ● E nevoie de mai mult angajament ● Exclusivismul sau absolutizarea specializării nu ne fac un serviciu !

Ca și biatlonul, schiul alpin se află în marș, dar mai puțin angajat, pe drumul consacrării internaționale. Fără a lupta direct pentru medalii la marile competiții europene și mondiale, „alpinii" români au obținut totuși eșantioane de ridicată performanță, concretizate prin poziții între primele 10—15 locuri realizate de Dan Cristea la C.M. Saint Moritz 1974, de V. Brenci, D. Munteanu, P. Soiu, I. Cavasi, I. Bobiț, A. Manta etc. în diferite alte întreceri ale „Cupei Europei", prin titluri balcanice și internaționale. Luate în cifre absolute, rezultatele alpinilor nu pot fi raportate la zona medaliilor, a podiumului olimpic și a celui mondial. Mai trebuie avut în vedere saltul valoric realizat de la stadiul de dezvoltare în care se afla această disciplină, spre nivelele de autentică certitudine continentală prin stabilirea conceptului real de performanță prin prisma exigențelor, responsabilităților și a maturității necesare. Eșantioanele de performanță realizate și, mai ales, posibilitățile întrezărite sînt dovada unor resurse reale existente și a unei valorificări potențiale superioare, în condițiile unui volum și intensități crescute de pregătire testată continuu, sistematic printr-un calendar internațional de referință, din ce în ce mai exigent.

Dacă e adevărat că performanța ține într-o mare măsură de organizarea pregătirii prin contacte permanente la nivelul elitei (ca în tenis), de materiale de calitate, de densitatea pregătirii realizată, de capacitatea mijloacelor mecanice de urcare, de varietatea și dificultatea pîrtiilor, este tot atît de real că **pasiunea, dăruirea totală, angajarea întregului tezaur de energii fizice și spirituale, a schiorilor înșiși, potențează în final dimensiunea progresului, calitatea.** La acest capitol se poate afirma că schiorii români, fără excepție mai au de lucru.

Păstrînd vizorul fixat în viitorul apropiat pe o performanță din ce în ce mai apropiată de zona medaliilor, credem a fi necesară o opțiune lucidă din multitudinea mijloacelor folosite, inovînd, intensificînd, evadînd mai ales din rutină și conformism. Spre a se putea afirma cu autoritate în afara granițelor, **schiul alpin trebuie să-și ridice cota exigențelor interne**, ancorînd calendarul în zona dificultăților majore, multiplicînd efortul și cerințele mai ales la categoria juniorilor și a fetelor. Decalajul deschis sub raport valoric între actualii seniori, consacrați și juniori reprezentanții noștri de mîine, nu poate fi umplut decît prin muncă, exigență și disciplină a efortului. Seniorii desprinși ca valoare au datoria să piloteze devenirea tinerei generații menținîndu-și și dezvoltînd propriile șanse de afirmare. Există, în perspectiva olimpică apropiată, posibilitatea obiectivă ca la proba de combinată să se obțină un loc între primii șase clasați. Renunțînd la absolutizarea specializării pe probe (numai pentru slalom) și asigurînd proporții mai realiste în pregătirea slalomului uriaș și a coborîrii, Cristea, Covaci, Manta, Burchi, sau chiar alți schiori, ar putea obține acest prag de performanță, prag ce a fost la îndemînă și la C.M. de la Saint Moritz, dar nu a fost atins.

Schiul alpin este atletismul „olimpiadelor albe", reprezentînd sîmburele de spectacol și de popularitate. De aceea, evoluția firească a sporturilor de iarnă implică prezența la J.O. a schiului alpin. Dar prezența înseamnă **responsabilitate, exigență, angajare, pasiune și devotament**, calități pe care schiul nostru alpin are datoria să le dezvolte pentru a putea răspunde misiunii de încredere.

Pagină realizată de
Mihai BARA și Dumitru STANCULESCU